

grundene hertil utvivlsomt den, at den ene af Grundene har været bebygget, den anden ubebygget, da Ansættelsen slet, sjøndt maaskee nu i Markhundreder begge have været bebyggede, medens den ene endnu staaer med en Grundtaxt, som om den var ubebygget. En anden Ting, der gjør dem ubrugelige, er, at i de gamle Grundtaxter er indbefattet den til vedkommende Matrikel svarende Andeel af Byens Jorder. Tidligere udtryktes dette ved en Ret til at græsse saa og saamange Høveder paa Byens Overdrev, ved Udskiftningen er der lagt Stykker af Kjøbstadjorden til de enkelte Eiendomme. Derved er det sleet, at der i Byerne er enkelte Steder, der have en usforholdsmæssig høi Grundtaxt, fordi den nuværende Eiers Formands Formands Formand har solgt Jorden fra, saaledes at den nu er bleven en selvstændig Eiendom. Dette kun i Forbigaaende. Naar man paa den ovenansførte Maade har udfundet, hvad der hidtil er svaret af faste Eiendomme, bliver det at fordele efter disse to Forhold, og her kan det ganske vist blive Tilfældet, at en Eiendom faaer lidt Mere og en anden lidt Mindre end tidligere; men man kan ikke opnaae begge Dele paa eengang, og jeg troer, at man ved det Foreslaaede har fundet Middelveien. Forskjellen vil i Reglen ikke blive stor; man vil faae det fastsat saaledes, at det fra den Dag af kan tages med i Beregningen af Enhver ved Salg af Eiendommen, saa at Karakteren af Beskatning forsvinder. Det er aldeles urigtigt at behandle Grund og Bygning paa samme Maade; thi Grunden bliver bestandig den samme, affect fra saadanne Tilfælde som f. Ex. Tilvært fra Havet; hvorimod Bygningerne naturligtvis forandres uafbrudt, de blive revne ned, ombyggede, faae Tilbygninger eller formindfies. Bygningerne have altsaa deres selvstændige Værdi. Naar vi tage Forholdet abstrakt, vil Eiendommenes Værdi i Handel og Wandel være det rette Kriterium for Skatteevnen og altsaa ogsaa for Skattepligten. Men jeg troer, at enhver praktisk Mand maa indrømme, hvad ogsaa den ærede første Taler (Zingerslev) indrømmede, at det vilde føre os ind paa et Uføre, et Vilskaarligheds Gebeet, hvoraf man ikke vilde komme ud. Man naaer ikke

med at komme, det saa nær som muligt ved at tage Assurance, og her har man det hele Materiale givet, saa at man kun behøver at tage Afskrift deraf og levere den til Kæmmerne. Grunden vil saaledes komme til at svare en usforanderlig Afgift o: en Skat, der kun kan forandres ved Lov. Her maa jeg bemærke, at naar der er talt om, at en Kjøbstadjords Bebyggelse vilde medføre, at den fattes til Taxten 24, da strider dette imod Lovens Grundtanke, Lovens Grundtanke er den, at Grunden bliver den samme, og at den ikke forandres efter de væxlende Forhold. Deraf følger, at den Grund paa Kjøbstadjorden, der bliver bebygget, faaer en Bygningsafgift, som den ikke tidligere havde at svare, og faaer den en stor og kostbar Bygning, maa den svare en høi Bygningsafgift, men Grunden bliver den samme. Man vil maaskee bebreide mig, at jeg har afvejet fra dette Princip ved ikke at taxere de nu bebyggede Grunde efter deres Produktionssevne, men jeg troer, at man kan sige, at Produktionsværdien af de Grunde, som bære Bygninger, maa ansees for at være ægval et vist Kvantum Høvede eller anden Kornsort, saa at man kan sætte Grunden til Taxt 24 og derved udgaae Boniteringen, til hvilket Siemeds Opnaaelse det endog kunde blive nødvendigt at bryde Kjælberne op. Man kunde vel hjælpe sig ved at gaae ud fra, at Grunden var af samme Bestaaffenhed som Nabogrunden, men Boniteringen vilde dog medføre megen Uærlighed. Den saaledes eengang fastsatte Grundtaxt vil ikke forandres i Markhundreder, naar afsees fra saadanne Tilfælde, at f. Ex. en nuværende By skalde blive Forstad til en ny By, der opstod om en Fernanestation; thi da kunde visse Forholdene udvikle sig saaledes, at det blev nødvendigt at forandre Grundtaxten. Men udenfor saadanne Tilfælde vil det, at den ikke kan forandres uden ved Lov, paa godt gammel Dansk sige, at den er usforanderlig. Bygningerne derimod forandres fra Halvaar til Halvaar efter Konjunkturerne, og denne Omstændighed vil kunne medføre jevnlige Omtaxationer, men Usforanderligheden opnaaes her derved, at det Procentantal af Assuranceværdien, hvortil Skatten er ansat, er usforanderligt, saa at Enhver selv kan regne sig til, at naar han